

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 341/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. J., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. D., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/181/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. J. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2011 doručená sťažnosť Mgr. I. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného

súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/181/2010 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „... podal dňa 15. 1. 2010 návrh na začatie konania o zaplatenie 4 020,- €, z titulu zmluvnej pokuty.

Po úhrade súdneho poplatku, upresnení petitu v súlade s výzvami súdu, okresný súd vydal vo veci dňa 16. 6. 2010 platobný rozkaz 8 RO/3/2010-31, ktorým návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel.

Platobný rozkaz vydaný vo veci pod č. 8 RO/3/2010-31 zo dňa 17. 8. 2010 sa nepodarilo odporcovi doručiť na adresu sídla spoločnosti, a preto uznesením zo dňa 17. 8. 2010 platobný rozkaz zrušil.

Uznesenie o zrušení platobného rozkazu doručil súd sťažovateľovi 6. 9. 2010 a odvtedy súd vo veci nevykonal žiadne úkony.

Sťažovateľ tvrdí, že k prietahom v konaní došlo predovšetkým v dôsledku nekonania súdu vo veci, nakoľko od vynesenia uznesenia o zrušení platobného rozkazu t. j. od 17. 8. 2010 do podania tejto sťažnosti nedošlo vo veci k žiadnym produktívnym úkonom, na základe ktorých by mohlo byť veci rozhodnuté – vytýčenie termínu pojednávania a pod. – a to ani napriek urgenciám vytýčenia termínu pojednávania z dôvodu, že sťažovateľ na základe osobných zistení má podozrenie, že odporca sa zbavuje majetku spoločnosti, na čo súd upozornil.

Na Okresnom súde v Žiline je v súčasnej dobe predmetný spor vedený pod spis. zn. 4 C 181/2010.

Z priebehu konania jednoznačne vyplýva, že v dôsledku prietahov v konaní dochádza postupom Okresného súdu v Žiline, ktorý vec prejednáva a v súčasnej dobe hrozí situácia, že môže dôjsť k nevykonalosti uplatneného práva.

Sťažovateľ tvrdí, že k prietahom v konaní dochádza hlavne zavinením súdu. Aj keby pripustil, že k prietahom dochádza z dôvodu zložitosti sporu, nemožno tým ospravedlniť častú pasivitu, resp. neproduktívne konanie súdu. Vlastným konaním, či pasivitou sťažovateľ k prietahom neprispel.

Sťažovateľ tvrdí, že uvedeným postupom Okresného súdu v Žiline bolo porušené jeho právo na prejednanie vecí bez zbytočných prietáhov vyplývajúce z čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje neúmernou dĺžkou prietáhov a psychickou ujmom, ktorá mu v dôsledku toho vzniká. Túto výšku považuje za primeranú i z hľadiska existujúcej judikatúry Ústavného súdu SR.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v namietanom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, aby okresnému súdu prikázal konať vo veci bez zbytočných prietáhov, a ďalej žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj úhrada trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Predmetom konania pred ústavným súdom, ako už bolo uvedené, je okrem iného rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné priesťahy v konaní ním vedenom pod sp. zn. 4 C/181/2010, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priesťahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav

zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Ústavný súd zásadne považuje podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 120 ods. 7 citovaného zákona].

Z prílohy pripojenej k sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu podaním zo 14. júla 2011 doručeným osobne do podateľne okresného súdu 18. júla 2011, pričom sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní bola ústavnému súdu doručená už 26. júla 2011 bez toho, aby sťažovateľ vyčkal na odpoveď predsedu okresného súdu.

Za týchto okolností považuje ústavný predmetnú sťažnosť na prietahy v konaní iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú lehotu na prijatie opatrení proti sťažovateľom namietanému postupu okresného súdu v označenom občianskoprávnom konaní.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny,

poukazuje na to, že sťažnosť bola ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon účinne poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd, bolo bezúspešné a neprinieslo ním sledovaný cieľ.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej neprípustnosť.

Ústavný súd napokon dodáva, že nič nebráni tomu, aby v prípade, ak okresný súd v ďalšom priebehu konania nebude postupovať efektívne a plynulo, sťažovateľ v nadväznosti na to zväzil možnosť podania novej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2011